

Prædiken til 14. søndag efter trinitatis

Luk. 17, 11-19

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Under sin vandring mod Jerusalem fulgte Jesus grænsen mellem Samaria og Galilæa. Da han var på vej ind i en landsby, mødte han ti spedalske; de blev stående langt fra ham og råbte: »Jesus, Mester, forbarm dig over os!« Da han så dem, sagde han: »Gå hen og bliv undersøgt af præsterne!« Og mens de var på vej derhen, blev de rene. Men én af dem vendte tilbage, da han så, at han var blevet helbredt. Han priste Gud med høj røst og kastede sig på sit ansigt for Jesu fødder og takkede ham; og det var en samaritaner. Jesus spurgte: »Var der ikke ti, der blev rene? Hvor er de ni? Er det kun denne fremmede, der er vendt tilbage for at give Gud æren?« Og han sagde til ham: »Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig.« Lukasevangeliet 17,11-19

Hvad vil det sige at være spedalsk? Den medicinske sygdom spedalskhed findes ikke længere på vore breddegrader. Den er billig og nem at helbrede, men ikke desto mindre er ordet spedalsk gået over i sproget som stigmatisering. Man kan blive behandlet som en spedalsk. Man kan føle sig som en spedalsk. Det vil sige, at i egne og andres øjne er man beskidt, besmittet, besudlet.

Dengang skabte de spedalske frygt. Frygten hos de raske for at blive smittet og derfor

komme til at dele samme skæbne som dem, som *udstødte*. Tilstanden ses som et onde, der udvikler sig og gør skade, og derfor må andre holde afstand, så de ikke selv bliver en del af det.

Sådan har det været til alle tider. Vores frygt styrer i høj grad, hvem vi vil være sammen, og hvem vi ønsker at bo ved siden af. Vi er langt fra så tolerante, som vi ellers giver skin af. Psykisk syge, misbrugere, asylansøgere, flygtninge, folk med bestemte politiske eller religiøse overbevisninger eller seksuel orientering. Ingen har heller lyst til at tidligere straffede flytter ind i kvarteret.

Bagvaskelse og ondsindede rygter kan være så alvorlige, at det føles, som om man var spedalsk. Man kan blive udsat for ting, som gør, at man føler sig beskidt og uren – også uden at andre behandler en som uren, og også uden at andre nødvendigvis ved om det. Det er tilstrækkeligt, at man føler, man støder an mod ens egne normer eller de normer, der er fremtrædende i de sammenhænge, hvor man selv kommer. Det kan være nok til, at man føler sig uden for fællesskabet og bare i bund og grund forkert.

Det kan være svært at være fraskilt, hvis det slet ikke er normen i det fællesskab, hvor

man kommer. Eller at gifte sig igen efter en skilsmisse, hvis folk i ens nærmeste omgangskreds synes, det er forkert. Vi kan alle på et eller andet tidspunkt komme til at befinde os i et grænseområde i forhold til os selv og vores begreber om normalitet.

Jesus følger grænsen mellem Samaria og Galilæa, siger Lukas – Jesus følger grænsen, går lige til grænsen, overskrider grænser.

Jeg kan sagtens forestille mig, at disciplene har holdt sig forsvarligt i baggrunden. Netop af samme grund. Det kan godt være, at Jesus kan overskride en grænse, uden at der sker noget med ham, men de er ikke så sikre i deres sag.

Men når Jesus overskrider en grænse, så er det den anden, der bliver ren. Renheden kan have forskellig udtryk: helbredelse og/eller syndernes forladelse. Sådan som det sker i dåben.

Det handler ikke om at få det perfekte liv eller blive et perfekt urørligt menneske, men det handler om at blive ren og helbredt på krop og sind i dette øjeblik, fordi Jesus Kristus hører mit råb om barmhjertighed, hører mit råb i magtesløsheden, ser, at jeg ikke selv kan komme fri af dette rod. Fordi han som Gud, som den, der har skabt mig også har magten til at få mit liv på ret køl igen. Han går ind i mit grænseland.

For mange, mange år siden var der et stakels menneske, som i perioder ringede til min far, præsten. Utallige gange om dagen kunne man høre hendes stemme i telefonen, fordi hun mente, hun havde gjort/sagt noget forkert engang mod et andet menneske, og hun kunne ikke i tro gribe, at Guds tilgivelse gjaldt hende. Selv om hun blev forsikret og

fik sine synders forladelse flere gange om dagen, troede hun ikke Jesus Kristus på ordet. Det var som at opleve et menneske i et hamsterhjul, der bare kører rundt og rundt.

Det siges ofte i prædikener, og jeg kunne garanteret finde det samme i egne gamle prædikener, at Jesus tager imod dig, som du er. Det er for så vidt rigtigt. Jesus møder mennesket dér på vejen, i morbærfigentræet, på båren og med tiggerskålen. Men det er ikke det vigtigste. Det vigtigste er, at han sender dem af sted igen, forvandlede, befriede med et nyt perspektiv på livet og dem selv. Forvandlede, helbredte og rene og med deres synders nådige forladelse. Du er sat fri og du har mit ord for det. For mit ord er levende. At huske det ord er at leve i tro.

Skam og det at føle sig beskidt og ikke at turde løfte hovedet hører sammen.

Ren, det at blive elsket, så man bliver helbredt, får et menneske til at løfte hovedet. At huske det ord og tage det til sig, er at leve i tro.

Jesus siger, at de skal gå hen og lade sig syne af præsterne. Datidens læger. Og når de havde sagt god for en, så var man optaget i fællesskabet igen.

Andre steder i evangelierne fortælles der ofte som afslutning på en helbredelse: at der var glæde blandt dem, der så det, *stor* glæde og lovsang. Vi skal simpelthen glæde os mere på hinandens vegne og anerkende, at Gud har gjort noget stort for det menneske – ganske enkelt.

Det hjælper jo ikke ret meget, at jeg har fået Guds tilgivelse tilsagt af min præst, hvis ingen vil tage imod mig. Hvis jeg stadig skal bære skammen. Hvis ingen inviterer mig

hjem. At synder er forladt, kræver en menighed, som siger ja, din synd er ikke noget, vi har på dig, du er fri.

”Stå op og gå herfra!” Det er det samme udtryk, Jesus bruger, når han til sine disciple giver tegn til opbrud: ”Lad os gå herfra”, som det sker i Getsemane have, Skærtorsdag nat. Men hvor går han hen? Han går hen for at give Gud ære. ”Gå herfra,” siger Jesus til den ene spedalske. Gå for at give Gud æren. Gudstjeneste er der, hvor man giver Gud æren. Takker. Gudstjenesten er ikke en bestemt kirke eller anden location – sted. Guds - tjeneste derimod er overalt, hvor råb om barmhjertighed lyder, hvor hjælpeløse, uvelkomne og fornærede får lov at rejse sig og gå.

Guds – tjeneste er med andre ord ikke kun det, der foregår søndag formiddag, men også det der foregår i sorggruppen om onsdagen. I vandringen med konfirmander om tirsdagen, hvor der sker betroelser.

Guds – tjeneste sker i telefonen, hvor man spørger til, hvordan vedkommende har det.

Guds – tjeneste sker i det uanmeldte besøg, fordi man lige kom i tanker om.

Guds – tjeneste sker i den krisehjælp, man her og nu yder en af sine venner, som er gået ned med stress.

Guds – tjeneste sker i Kirkens Korshærs varmestue, hvor der skaffes en plads på gulvet til en syg narkoman eller alkoholiker, så vedkommende ikke skal tilbringe natten i en park på en udsat bænk.

Guds - tjeneste sker dér, hvor man ser et omsorgssvigtet barn og ikke bare vender det blinde øje til og tænker: Jeg vil ikke blande mig.

Gudstjeneste er overalt, hvor råb om barmhjertighed høres, og der handles på de råb.

Gudstjeneste sker der, hvor takken lyder.

For verden, evigheden, rigdomme i et liv med Gud åbner sig, når man siger tak – en opdagelsesrejse tager sin begyndelse, når dagen begynder med tak.

Amen

Lisbeth Filtenborg
Lemvig-Heldum

Salmer:
12, 23, 598, 508, 42

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk